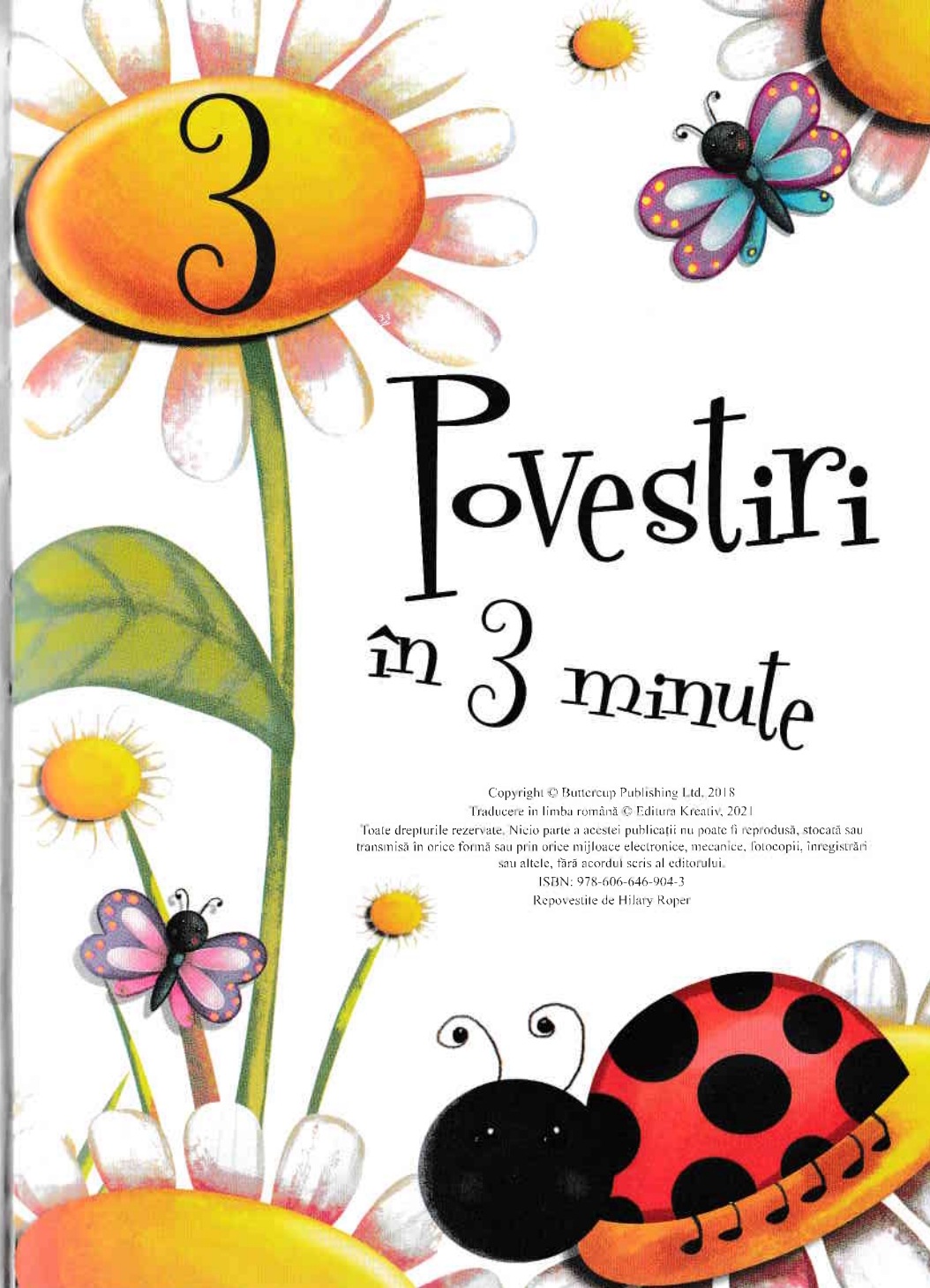

LBRIS

We know
books

Povestiri în 3 minute

Copyright © Buttercup Publishing Ltd, 2018

Traducere în limba română © Editura Kreativ, 2021

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice, mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris al editorului.

ISBN: 978-606-646-904-3

Repovestite de Hilary Roper

Soarele și luna	3
Virtute și mândrie	4
Beatrice și Găsitul	5
Ochi pentru ochi	6
Capra și iezii ei	7
Nu renunța niciodată!	8
Călătorul laudăros	9
Lucrul în echipă	10
Piticul cel șiret	11
Urmează-ți inima!	12
Ellie, zâna doctoriță	13
Fii cea mai bună versiune a ta!	14
Fusul, bobina și acul	15
Doi prieteni infometăți	16
Libertate	17
Mănâncă sănătos și vei fi sănătos!	18
Trei frunze verzi	19
Bătrânul împrăștiat	20
Promisiune respectată	21
Bucătarul isteț	22
Crede în tine!	23
Magia prieteniei	24
Ned mincinosul	25
Nu irosi niciodată mâncarea!	26
Băiatul de la țară și șeful lui	27
Este bine să împarți!	28
Cele șase lebede	29
Cei trei fii	30
Regele cel înțelept	31
Peștișorul de aur	32

Soarele și luna

Mai demult, când pământul era încă foarte tinerel, luna împodobe cerul, luminând la fel de puternic ca soarele. Ba mai mult, făcea concurs cu el în fiecare noapte. Astfel, oamenii nu reușeau să doarmă deloc și au început să se plângă încontinuu. Făcându-și griji din cauza plâsetelor fără sfârșit ale oamenilor, zeița stelelor a trimis vânturi strașnic de puternice care au vestit începutul unei furtuni nimicitoare.

Cerul s-a împânzit de nisip argintiu care a ajuns să se depună pe suprafața lunii. Astfel, luna nu a mai strălucit niciodată la fel de puternic ca soarele, iar oamenii de pe pământ au putut în sfârșit să doarmă liniștiți. Luna a înțeles că este important să fii tu însuși și a continuat să facă ce știe ea mai bine. Și-a promis să nu mai încerce să copieze pe nimeni niciodată.

Trăia odată ca niciodată într-un orășel nemaipomenit de munte o frumoasă fată. Toți locuitorii îi laudau frumusețea fără pereche. Din păcate însă, frumusețea ei era doar de suprafață. În interior era o persoană superficială căreia îi păsa doar de cum arată. Frumusețea părului ei mătăsos, a ochilor strălucitori și a buzelor trandafirii au făcut-o înfumurată. Ba mai mult, a devenit arogantă, nepoliticoasă și leneșă.

Fata frumoasă avea o slujitoare cinstită, muncitoare și loială. Această slujitoare îndemânată și-a cusut într-o bună zi o rochie roșie minunată. În ajunul căsătoriei sale, fata frumoasă și-a văzut slujitoarea îmbrăcată în rochia sa nouă, roșie. Arăta absolut splendid!

Viitoarea mireasă s-a răstit la slujitoare spunându-i mirelui că aceasta muncea până la epuizare. Însă viitorul mire a fost atât de impresionat de slujitoarea muncitoare, încât s-a decis să o ia pe ea de soție. Își dorea o parteneră de viață virtuoasă, nu una înfumurată.

Într-o bună zi, un vânător a găsit un băiețel într-un cuib de păsări și s-a decis să-l aducă acasă. Copilul a ajuns să facă parte din familie și i-a devenit frate ficei sale Beatrice. Vânătorul s-a decis să-l numească Găsitul. În timp, Beatrice și Găsitul au devenit de nedespărțiți! Dar într-o bună zi, Beatrice a auzit-o pe vecina lor, care era de fapt o vrăjitoare sub acoperire, șoptind:

– O să-l prăjesc pe Găsitul la cină. Nimeni nu o să-i ducă lipsa că e doar un străin, a spus ea.

Beatrice i-a spus Găsitului ce a auzit și s-au decis să fugă împreună. Însă vrăjitoarea a început să-i urmărească! Ca să se asigure că vor scăpa, Beatrice s-a transformat într-un lac, iar Găsitul a devenit o mică rașușcă ce plutea la suprafață. Când vrăjitoarea însetată s-a aplecat să bea din lac, Beatrice a prins-o și a tras-o sub apă! Tare a strigat vrăjitoarea când și-a dat seama că se îneacă. În sfârșit, copiii erau în siguranță și puteau să se întoarcă acasă la tată.

Vânătorul și-a laudat copiii pentru curaj, gândirea aprigă și mai ales pentru că se iubesc și au grijă unul de celalalt.

– Trebuie să aveți grijă unul de altul. Asta înseamnă să faci parte dintr-o familie, le-a spus el cu căldură în glas.

O vulpe roșcată și o barză albă erau foarte bune prietene. Le plăcea mult să-și petreacă timpul una cu cealaltă. Vulpea se mândrea că era umblată prin lume, cu multă experiență și vicleană. Pe de altă parte, barza era o pasăre obișnuită care nu ieșise niciodată din satul în care locuia. Într-o seară, barza și vulpea luau cina în casa luxoasă a vulpii unde mâncarea se servea pe farfurii de aur. Dar vai! Barza cu ciocul ei lung nu reușea nicicum să mănânce de pe farfuriile plate! Așa că s-a întors acasă lihnită de foame.

Câteva zile mai târziu, a venit rândul berzei să invite vulpea roșcată la cină. A pus mâncarea pe masă în sticle înalte cu gât îngust. Vulpea nu a reușit nicicum să ajungă la fund cu botul ei. S-a întors și ea acasă dezamăgită și înfometată. Doar atunci și-a dat seama ce prostie a făcut când a servit barza de pe farfurii plate. A avut nevoie de un animal neumblat prin lume ca să o învețe minte.

Capra și iezii ei

Într-o zi, mama-capră a plecat spre piață, dar le-a spus celor șapte iezi rămași acasă:

– Trebuie să încuiați ușa după mine și să nu o deschideți pentru nimeni. Chiar dacă recunoașteți vocea, să vă uitați prin vizor!

Iezii au promis că vor face întocmai. Un lup foarte rău însă le-a auzit conversația. De îndată ce mama-capră a dispărut după cotitură, lupul a și bătut la ușă.

– Cine e? au întrebat cei mici.

– E mama voastră! a spus lupul imitând vocea caprei.

Iezii au deschis ușa fără să se mai uite pe vizor. Bucuria de a-și revedea mama atât de repede i-a făcut să uite ce au promis.

Lupul cel rău i-a băgat pe toți într-un sac și a plecat cu ei. Când capra s-a întors, a găsit casa goală. S-a apucat să-i caute, făcându-și multe griji. Din fericire, i-a auzit plângând în depărtare și s-a repezit în direcția din care veneau sunetele. Odată ajunsă a văzut lupul dormind bine-mersi la umbra unui copac. L-a trezit și l-a provocat la un duel, reușind într-un final să-l alunge. Iezii și-au îmbrățișat mama vitează și au promis să o asculte.

